

BLOEDHEET

Annet Hulst

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, mei 2021

© 2021 Annet Hulst

Auteur: Annet Hulst

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931921-1-9

Voor Maartje
Weet je wát heet is?

We live only to discover beauty. All else is a form of waiting
Kahlil Gibran

DRIE MAANDEN EERDER

Voorzichtig steekt Bas het stokje in zijn mond en drukt het tegen de binnenkant van zijn wang. Aan het uiteinde zit een watje dat ruw aanvoelt.

Met zijn ellebogen leunt hij op de eenvoudige tafel. Hij voelt zich thuis, ook al woont hij pas twee weken in dit eenvoudige appartement. De bank is te hard, de keuken ongezellig en de poster van Dalí, die hij bij de kringloop heeft gevonden - iets met olifant-zwanen - is bij nader inzien te grimmig. Maar er is een grote boekenkast. Al zijn filosofieboeken kan hij erin kwijt en op de bovenste plank staan zijn schriften, meer dan vierhonderd stuks.

Zijn studio in Den Haag is drieënveertig vierkante meter, een stuk groter dan zijn cel was. Hij is er dik tevreden mee. Hij heeft weer de vrijheid om te gaan en te staan waar hij wil. Hij heeft een baantje gevonden bij een hotel, aan de Scheveningse boulevard, met uitzicht op zee. Beter had hij het niet kunnen treffen.

Een, twee, drie keer beweegt hij het bolletje op en neer. In het wangslimvlies zit zijn DNA. Als hij het stokje opstuurt naar MatchDNA, dan vindt hij hen. Tenminste, dat hoopt hij.

Zijn DNA wordt door de computer geanalyseerd en vervolgens vergeleken met de gegevens van alle mensen in hun klantenbestand. De kans dat ze erin staan is klein. De website is nieuw en niet iedereen staat te springen om DNA af te staan. Maar wat als ze wél in het systeem zitten? Of een van hen? Wat als ze naar hem op zoek zijn? Het is zijn grootste wens.

Wat zou het mooi zijn als hij binnenkort een mail ontvangt.

Dat er een match is gemaakt.

Dat er een familielid van hem is gevonden.

Zijn match zal dezelfde mail krijgen. Met de beruchte Match-knop erin. Als beide partijen de button indrukken, worden hun gegevens gedeeld en kunnen ze contact met elkaar opnemen.

Bas stopt het stokje in de daarvoor bestemde houder en schuift hem in de voorbedrukte enveloppe. Misschien moet hij niet te veel hopen. Geduld moet hij hebben. Alweer. Afwachten tot zij er klaar voor zijn. Dan zullen ze hem vinden. Daarom doet hij dit.

DONDERDAG 21 NOVEMBER

1.

Met een zucht laat ik mijn hoofd naar achteren vallen. De geur van menthol en etherische oliën hangt in de vochtige lucht en de rustgevende muziek zorgt ervoor dat mijn naakte lijf direct ontspant. De warmte dringt via mijn poriën naar binnen. Ik adem langzaam en diep in door mijn neus en laat de lucht tussen mijn lippen ontsnappen. De wervelende stoom trakteert me op een mooi schouwspel in de ruimte. Hier was ik aan toe. Niets moeten.

Tentamenweek. Studeren, leren, blokken, ik heb drie weken niet anders gedaan en nu is die periode eindelijk voorbij. Na het laatste tentamen vanmorgen, Algemene geschiedenis I, ben ik direct naar Wellnesscentrum Leiden gefietst. Even alleen zijn.

Mijn jaargenoten gingen naar *Annie's* in het centrum. Op het terras is het, uit de wind en onder een dekentje, waarschijnlijk best lekker. Rox zal nu ook wel in de stad zijn. Toen ik vanochtend de deur van ons appartement achter me dichttrok, was haar kamerdeur nog dicht. Haar studie Psychologie lijkt haar geen enkele moeite te kosten, dus heeft ze alle tijd om te slapen en zich te vermaken. De sauna valt daar niet onder, vindt zij.

‘Openbare naaktheid is psychologisch toch heel interessant?’ probeerde ik haar laatst over te halen.

‘Fee, voor geen goud hoef ik de zwetende borsten van dikke bejaarde vrouwen te zien, terwijl vieze mannen zich gratis en voor niets vergapen aan onze prachtige, achttienjarige lichamen,’ antwoordde ze.

Rox heeft inderdaad een prachtig lijf, gespierd en slank, sommige mensen vinden haar mager. Ik ben het tegenovergestelde, maar dat vind ik geen reden om niet naar de sauna te gaan. Ik vind het namelijk heerlijk hier. De hitte, de geur, de stilte. Hoe ik er ontspaan. Hoe er vlekken op mijn tintelende huid verschijnen, als ik na het afkoelen in

het voetenbad stap. Hoe zacht mijn huid aanvoelt, als ik mijn kleren weer aantrek.

Er zijn zo'n vijf minuten voorbij. Een waterdruppel glijdt tussen mijn borsten naar beneden. Ik ben de enige in het Turkse stoombad. Wellnessresort Leiden bevindt zich op de twaalfde verdieping en is relatief klein. Het uitzicht is adembenemend. Voor een donderdagmiddag is het rustig, ik heb slechts vier andere gasten gezien die nu waarschijnlijk aan de verse jus d'orange zitten in het restaurant. De temperatuur is goed en de stoom sluit zich om mijn lijf.

De Turkse sauna is de ideale beginnerssauna. Het is de standaardzin die ik gebruik als ik nieuwelingen rondleid. Je pikt ze er zo uit, degenen die nog nooit in een sauna zijn geweest. Ze gniffelen en trekken hun badjas nog een beetje strakker dicht. *Elke ronde begint met vijf minuten in het warme voetenbad. Hierdoor gaan je poriën wijd open staan. Daarna kies je een sauna. Het natte Turkse stoombad is een hete, vochtige ruimte. Het is er minder warm dan in de droge Finse sauna, waar het meer dan negentig graden is.*

Als medewerker mag ik gratis naar de sauna, zo vaak als ik wil. Een oude truc, zegt mijn vader. Hoe meer jonge meiden er in een sauna rondlopen, hoe drukker het is. Jongere mensen, jonge mannen vooral, blijven weg van een spa waar alleen 65-plussers komen. Mij maakt het niet uit. Een service voor het personeel of een truc om mensen te lokken. Ik vind het heerlijk om na mijn werk nog een sauna-rondje te doen, of zoals nu, na een drukke week mijn hoofd leeg te maken. Rox en mijn tentamens zijn inmiddels ver naar de achtergrond verdwenen.

Ik veeg een sliert van mijn halflange, donkerblonde haar naar achteren. Tien minuten zijn verstreken. Ik heb nog geen zin om af te koelen, wat betekent dat ik niet warm genoeg ben.

In de sauna kun je zitten of liggen, dat maakt niet uit. Doe wat je prettig vindt, daarvoor ben je tenslotte hier, leg ik aan nieuwelingen uit. Hoe hoger de bank, hoe hoger de temperatuur. Om te beginnen kun je beter voor de onderste bank kiezen. Je kunt ook hoog beginnen en afzakken als het onprettig voelt. Vervolgens blijf je zitten tot je bent opgewarmd. Dit duurt ongeveer een kwartier, korter of langer kan ook, maar blijf nooit langer dan een halfuur zitten. Je lichaam droogt dan uit. Je bent klaar voor de volgende stap als je warm genoeg bent, als je verlangt naar het koude water op je huid. Afkoelen kan op verschillende

manieren, met de slang, de douche of de emmer. Echte die-hards gaan in het dompelbad, gevuld met ijskoud water. Zorg ervoor dat je kopje onder gaat, want je hele lijf moet afkoelen, vooral je hoofd. Doe je dat niet, dan bestaat er een kans dat je met hoofdpijn naar huis gaat. Als je bent afgekoeld, ga dan opnieuw in het voetenbad zitten. Dit is het moment dat je wordt beloond voor het afzien, je hele lijf zal tintelen, mijn persoonlijk favoriete moment.

Ik begin te verlangen naar de kou en besluit nog een paar minuten te blijven zitten. De deur gaat open. Het silhouet van een man duikt op in de deuropening. Hij is stevig gebouwd. Zijn haar is kort en hij ziet er sterk uit. Even blijft hij staan, alsof hij iemand zoekt. Dan ziet hij mij en zet een stap naar voren. De glazen deur valt achter hem dicht en door de waas van stoom zie ik hem op me aflopen. Ik denk dat hij een jaar of vijftig is. Ongewild kijk ik naar zijn piemel. Hoe vaak ik hier ook ben, hoeveel naakte mannen ik ook zie, ik kan het niet helpen dat ik altijd even omlaag kijk. Niets opvallends.

Hij neemt plaats op dezelfde bank als ik. Hoewel er ruim een meter leeg is tussen ons, vind ik het niet prettig. Alle andere banken zijn onbezet. Waarom kiest hij niet voor de plek tegenover me? Ik kan zijn gezicht niet goed zien, maar zijn benen wiebelen onrustig. Een onbestemd gevoel bekruipt me. Niemand kan ons van buitenaf zien. Ondanks de glazen deur neemt de stoom alle zicht weg. Ik ben bloot, net als hij, en we zijn veel te dicht bij elkaar, in een schemerige ruimte vol stoom. Ik hoor zijn ademhaling, licht hijgend, en opeens zijn stem: 'Fee. Zo heet je toch?'

Mijn nekharen schieten overeind. Dit voelt niet goed. Op deze plek een gesprek voeren met een vreemde. Hoe kent hij mijn naam? Opeens krijg ik het benauwd. Ik moet naar buiten. Nu. De man ademt in, alsof hij nog meer wil zeggen. Ik wacht niet en spring op. Mijn voeten glibberen over de vloertegels, maar ik weet de deur te bereiken en gooi mezelf naar buiten.

Een bejaard stel, in uniseks badjassen, slentert voorbij. Een panfluit klinkt door de luidsprekers. Alles ademt rust uit. Ik steek mijn voeten in mijn badslippers en gris mijn badjas van de kapstok. Zonder om te kijken, wandel ik zo snel mogelijk naar de koude douches.

2.

De kamer ruikt nog steeds naar knoflook en rozemarijn. Voorzichtig leg ik de schaar op tafel. ‘Mag ik nu het plakband?’

Rox geeft me de houder aan.

Met het puntje van mijn tong uit mijn mond, vouw ik een driehoekig vel papier om het touw en plak de rand vast. Ik schuif de volgende driehoek onder het touw en vouw opnieuw. Mijn haar heb ik in een korte staart naar achteren gebonden.

Naast me aan de witte eettafel schildert Rox bloemen en andere vrolijke vormen op de slinger van papieren vlaggetjes. ‘Sorry hoor, deze bloemen zien eruit of ze door een kleuter op papier zijn gekwakt. Dat laatste biertje bij *Annie’s* had ik beter niet kunnen nemen.’

Ik kijk naar haar werk en schiet in de lach.

‘Het lijkt inderdaad meer op een rorschachtest. Je weet wel, dat je naar een inktvlek kijkt en moet zeggen of je een bloem ziet of een vleermuis.’ Rox pakt een vlaggetje op en bekijkt het van alle kanten. ‘Ik kan niet kiezen. Wacht, het kan ook een ananas zijn. Misschien dat een kopje koffie helpt.’ Ze staat op en loopt de open keuken in. ‘Wil jij ook, Fee?’

‘Doe maar thee. Ik ben zo ontspannen van de sauna, dat ik geen oppepper nodig heb.’

Vanmiddag - ik stond met natte haren naast mijn fiets - appte ik Rox of ik nog eten moest halen, maar dat had ze gelukkig al gedaan. Rox kan koken als de beste en heeft vanavond een heerlijke pastaschotel voor ons gemaakt, met pomodori en verse kruiden. Ze had een fles Italiaanse wijn meegenomen, maar die staat nog onaangeboden op het aanrecht. Rox heeft al genoeg alcohol op en ik voel me zó schoon dat ik niet wil drinken vanavond. Daarnaast moet er worden geknutseld. Het doel: een slinger van honderd meter lang. Niet dat zoveel vlaggetjes zullen opvallen in de tuin van mijn ouders die zich uitstrekt aan drie kanten van hun villa, maar als we de slingers rond het terras hangen, zullen ze voor een vrolijke noot zorgen.

‘Ik vind het zó aardig van je vader dat hij mij heeft uitgenodigd.’ Rox zet een kop thee voor me op tafel en gaat weer naast me zitten met een koffiemok in haar handen geklemd.

‘Je hoort toch ook een beetje bij onze familie.’

‘Dat maakt het extra jammer dat ik er niet bij kan zijn, vijftig jaar worden is niet niks.’

‘Jouw eigen vader gaat voor, dat is logisch.’ Ik kijk op van mijn knutselwerkje en glimlach naar haar. Rox’ vader is een dag later jarig dan de mijne, maar dit jaar vieren ze het allebei op zondag.

‘Mijn vader wordt zevenenvijftig. Dat is nauwelijks een feestje waard.’

‘En toch moet je naar hem toe.’

Rox knikt beteuterd.

Ik spuit een dikke klodder gele verf op een schoteltje en meng het met een toefje rood. De verf kleurt oranje. ‘Ik ga wel verder met schilderen. Doe jij het vouw- en plakwerk?’ Ik schuif de schaar en de plakbandhouder naar mijn beste vriendin. Mijn hand verdwijnt in de zak met chocolade kruidnoten, die voor me ligt. Ik prop er een stuk of acht tegelijk in mijn mond. Door het gekraak hoor ik niet wat Rox zegt.

‘Laat je ook wat voor mij over?’ zegt ze, harder nu, een verkapte manier om mij erop te wijzen dat ik te veel snoep. Dat is iets wat ik zelf natuurlijk heel goed weet. Maar ik heb een excuus: het is half november. De komende weken, tot het eind van het jaar, houd ik me niet in met zoetigheid. In januari begin ik met lijnen. Net als vorig jaar.

‘Leg die zak dan in je eigen kamer,’ zeg ik met volle mond. ‘Als je hem voor me verstopt, eet ik hem niet leeg, maar als je hem hier laat slingeren ...’

‘Kennelijk is dat de enige manier.’ Rox haalt haar schouders op en gaat staan. Ze pakt de kruidnoten van tafel en vouwt de zak dicht. ‘Ik doe dit voor je eigen bestwil, Fee. En voor de mijne,’ roept ze als ze de gang in verdwijnt. Ik pak een kwast en schilder een smiley op het volgende vaantje.

Mijn telefoon trilt. Een e-mail. Ik zie de afzender en opeens voel ik spanning in mijn lijf. Nu al? Mijn blik glijdt over de tafel om te zien of er nog een verdwaalde kruidnoot ligt. Zonder iets om op te kauwen, open ik het bericht. *Beste Fee Wilkens, drie weken geleden heeft u uw DNA naar ons opgestuurd.* Met bevende handen trek ik het elastiekje uit

mijn haar en laat het om mijn pols glijden. *Wij zijn verheugd u te melden dat wij TWEE directe familieleden van u hebben gevonden.* Ik krijg kippenvol op mijn armen. Waarom? Dit is toch wat ik wilde toen ik de enveloppe op de bus deed?

Ik had de MatchDNA-set besteld, omdat het me het perfecte cadeau leek voor mijn vader. Mensen die vijftig worden vinden het leuk om stambomen te tekenen, dacht ik. Zijn familie is maar klein: zijn enige broer is veel te jong aan kanker overleden, dus via deze website kon hij misschien zijn verloren achterneven en -nichten vinden.

Fabian vond het idee helemaal niets. 'Papa is tevreden met de familie zoals die nu is. Hij is niet op zoek naar andere mensen.' Ik vond zijn reactie overdreven, maar Fabian is mijn grote broer en vaak lijkt hij papa beter te kennen dan ik. Samen bedachten we een ander cadeau. De set heeft een week op mijn slaapkamer gelegen, tot ik besloot om hem dan maar zelf te gebruiken. Misschien leverde het me een interessante ontmoeting op. Het was een fluitje van een cent: met een watje langs mijn wang strijken, opsturen en wachten.

Wilt u contact opnemen met uw familieleden? U hoeft slechts op de Match-knop te drukken. In de e-mail zit een afbeelding van een rode button, waar in sierlijke letters Match op staat.

Wil ik dit? Waarom krijg ik hier zo'n onbestemd gevoel van? Het is een geinig concept. Misschien heeft papa zijn DNA al eens opgestuurd en vind ik nu mijn eigen vader. Ik grinnik. Mijn vinger glijdt naar de rode knop en ik druk erop.

'Wat zit je te lachen?' Rox komt de kamer weer in en loopt door naar het aanrecht.

'Ik heb je vorige week toch verteld dat ik mijn DNA heb opgestuurd naar die website? Ze hebben twee matches gevonden.'

'Spannend. Wie weet heeft je vader nog tien kinderen en komt zijn geheim nu uit.'

'Doe normaal.' Ik zucht. 'Ik heb zojuist op de knop gedrukt.'

'Wat betekent dat?'

'Dat twee mensen in de wereld nu een mailtje krijgen van MatchDNA.nl. Als zij ook op de rode knop drukken, zijn we officieel gematcht en worden onze gegevens uitgewisseld.'

'Dus, stel dat die twee matches allebei onechte kinderen van je vader zijn, kom je dat dan te weten?'

‘Doe normaal, Rox. Mijn vader is hartstikke gek op mijn moeder. Maar, inderdaad, als zij ook op de Match-knop drukken, krijg ik hun namen en e-mailadressen.’

Rox glimlacht. ‘Als je een knappe halfbroer blijkt te hebben, stuur je hem maar naar mij. Eentje van onze leeftijd graag, Fabian is te oud voor me.’

Ze komt weer naast me zitten en legt een elstar voor me op tafel. Ik duw de kwast in haar handen en zet met tegenzin mijn tanden in de appel.

VRIJDAG 22 NOVEMBER

3.

‘Ga jij ook een feest geven als je vijftig wordt, mam?’ Mijn moeder heeft een hekel aan verjaardagen en voornamelijk die van zichzelf.

‘Ik stop met tellen als ik negenenvertig ben.’ Ze grijnst, haar ogen glimmen. ‘Dat duurt gelukkig nog een paar jaar. Voorlopig voel ik me nog hartstikke jong.’

‘Dat ben je ook.’ Ik vouw mijn handen om de lege mok voor me. ‘Hoe laat komt papa thuis?’

‘Hij kan elk moment hier zijn. Op vrijdag is hij meestal voor het eten binnen.’

‘Gezellig, dan zie ik hem nog even. Bij welke klant is hij vandaag?’

Haar ogen lichten op. ‘Hij is vandaag in Apeldoorn, bij *Het Kristal*. Het oude spa resort van opa wordt helemaal opgeknapt. *Thermen Apeldoorn* gaat het heten. Je vader levert al het sanitair. In een bosrijke omgeving zullen de klanten met de nieuwste technieken een unieke beleving ervaren. Op het gebied van ledverlichting en duurzaamheid zijn nog steeds veel mogelijkheden te ontdekken.’

‘Het klinkt of je de folder uit je hoofd hebt geleerd.’

Mijn moeder schiet in de lach en knikt. ‘Eigenlijk praat ik je vader na.’

‘Als het klaar is, wil ik ernaartoe. Ga je dan mee?’

‘Lijkt me gezellig, lieverd. Misschien hebben we geluk en komt je vader straks thuis met vrijkaarten voor de opening in december. Wil jij nog iets drinken?’ Ze staat op, pakt de twee lege mokken en loopt de open keuken in. Vanaf mijn plek aan de tafel zie ik hoe ze ontspannen de waterkoker vult en een doekje over het schone aanrecht haalt. Ze draagt lichte make-up, haar haar zit mooi in model en ze draagt dia-

manten oorknopjes. Soms snap ik niet hoe ze mijn moeder kan zijn, zo slank, zo verzorgd, zo netjes. Ze is de liefste moeder van de wereld, maar ze is zó perfect.

Het lage winterzonnetje schijnt op de serre, waardoor het er behaaglijk warm is. Door het raam zie ik dat meneer Vriens dorre blaadjes tussen de bloemperken vandaan plukt. De kruiwagen leegt hij op onze composthoop. Zondag moet de tuin er netjes uitzien voor het feest en het weer is vandaag ideaal om in de tuin te werken. Fris, maar zonnig.

Ik friemel aan de meterslange slinger die op tafel ligt. Rox en ik hebben gisteren de hele avond doorgewerkt.

Een auto rijdt het erf op. Even later stapt mijn vader de woonkamer binnen, een grote glimlach op zijn gezicht. In zijn nette pak ziet hij eruit alsof hij van een reclamefolder is afgestapt. 'Prinses, wat gezellig dat je er bent. Zijn je tentamens goed gegaan?' Hij legt een stapeltje post op tafel en loopt naar me toe. Van achteren slaat hij zijn armen om me heen en geeft een kus op mijn kruin.

'Ik denk dat het goed ging, pap, maar ik heb nog geen cijfers terug.'

Mijn moeder komt uit de keuken en zet twee volle mokken op tafel. 'O, schat, ben je er al. Wil je ook thee?' Ze draait zich om en loopt weer naar de keuken.

'Doe mij maar koffie, Bella.' Haar koosnaampje, het klinkt zo liefdevol. Mijn vader volgt haar. In de keuken legt hij een hand op de billen van zijn vrouw en geeft haar een zoen. Ze zoent terug. Geen van mijn vriendinnen heeft ouders die nog altijd zo verliefd zijn op elkaar. De meeste ouders zijn gescheiden. Of ze leven langs elkaar heen. Of een van hen is er niet meer.

'Niet zo klef, alsjeblieft,' roep ik quasi-beledigd. Misschien ben ik wel jaloers, denk ik. Ooit hoop ik een man te vinden die elke dag zo blij is om me te zien.

Mijn vader komt tegenover me zitten. 'Is het nog steeds gezellig samen met Roxanne?' Hij pakt de slinger van tafel en bekijkt onze kunstwerkjes. 'Mooi,' zegt hij, terwijl hij een geschilderde roos omhooghoudt.

'Ja, pap. We zijn allebei nog steeds erg blij met het appartement dat jij voor ons hebt gekocht.'

Hij lacht. 'Je bent volwassen aan het worden, je was eraan toe om op

jezelf te gaan wonen.' Mijn moeder zet een kop koffie voor zijn neus. 'Je had mogen blijven, dat weet je. Je moeder en ik missen je, maar ook wij genieten van onze vrijheid. Toch, Angela?' Hij geeft haar een knipoog en krijgt een flirterig lachje terug.

4.

Mijn vader is zich boven aan het omkleden en mijn moeder is naar buiten gelopen. Op het erf staat een vrachtwagen vol statafels en feestartikelen. Ik zie vanuit de keuken hoe twee jonge mannen op haar aanwijzingen dozen en meubels naar het terras achter het huis sjouwen. Een van hen is mager en moet telkens stilstaan om op adem te komen. De ander lijkt er geen moeite mee te hebben. Een fractie van een seconde denk ik dat het Fabian is, zijn bouw is hetzelfde, maar mijn broer is op dit tijdstip elders aan het werk. Deze jongen doet vaker zware klussen, dat is duidelijk te zien aan de spieren die onder zijn T-shirt spannen. Als hij ziet dat ik naar hem kijk, lacht hij en geeft me een knipoog. Snel draai ik me om en haal een hand door mijn haar.

In een keukenkastje vind ik een zak stroopwafels. Ik pak er een en zet mijn tanden erin. Hoe blij ik ook ben met mijn eigen appartement, ik vind het heerlijk om weer even in mijn ouderlijk huis te zijn. Terwijl ik de volgende hap neem, loop ik een rondje door de woonkamer. Overall zijn herinneringen. Een grote steen in de vorm van een hartje, die we vonden op het strand van Portugal. Het indianenbeeldje dat we in Canada kochten, nadat we in een natuurlijke warmwaterbron hadden gezwommen. Aan de muur hangt een lijst met een foto van mij en mijn broer van een jaar of tien geleden. Niet zo'n saai portret, maar een foto waarop we stoeien en lachen. Ik ben op de foto nog een klein meisje. Er zit een gat waar mijn voortanden horen. Mijn broer is even oud als ik nu ben. Hij ziet er blij uit, ondanks zijn problemen.

Tegen de lange zijde van de woonkamer staat een boekenkast van een meter of vier breed. Op de onderste plank liggen de kinderboeken. Dat was vroeger al zo, toen ik hier opgroeide. *Voor als er kleinkinderen komen*. Familie betekent alles voor mijn ouders. Ik loop naar de kast en kniel neer. Pluk van de Petteflet, Otje, Wiplala. Elke avond zat ik in mijn eenhoornpyjama bij mijn vader op schoot en las hij me voor uit de boeken van Annie M.G. Schmidt.

Ik loop terug naar de eettafel en mijn oog valt op het stapeltje post. Misschien zit er nog een enveloppe tussen die voor mij is bestemd, niet al mijn post wordt al naar mijn nieuwe adres gestuurd.

Een brief van een verzekeringsmaatschappij, een paar folders vol antisliptegels, douchekranen en wc-potten en tot slot een kaart zonder postzegel van iemand die ik niet ken, ene Bas. *Ik ben er graag bij aanstaande zondag*, staat op de achterkant geschreven. De voorkant van de kaart toont een berg ballonnen en de tekst *Gefeliciteerd met je 50ste verjaardag*. Mijn ouders hebben waarschijnlijk veel oude vrienden uitgenodigd. Ik leg de stapel neer en ga weer aan tafel zitten. Mijn thee is inmiddels afgekoeld.

Ik zie dat mijn vader nu ook buiten bezig is. Hij draagt een spijkerbroek en een oude trui en helpt met het opzetten van de partytent. Mijn moeder stapt door de achterdeur naar binnen en slaat haar armen om zich heen. 'Br. Zo lekker als het weer eruitziet, zo koud is het als je buiten staat.' Ze pakt haar stoel en gaat tegenover me zitten.

'Trouwens ...' zegt ze opeens. Er verschijnt een frons op haar voorhoofd, alsof ze iets moeilijks wil zeggen.

'Ja?'

'Ach nee, niets. Laat ook maar.'

'Wat is er, mam?'

'Fabian.' Ze haalt diep adem. 'Zijn psycholoog verhuist volgende week naar de andere kant van het land. En nu maak ik me zorgen over hem. Hugo had zo'n goede invloed op je broer en die nieuwe die hij straks krijgt, is zo'n jong ding, een grietje dat net van school komt. Volgens mij maakt ze hem erg nerveus. En dan ook nog het feest zondag. Is het niet een beetje veel voor hem?' Ze zucht en kijkt me aan.

'Mam, Fabian is snel van slag, maar hij is niet gek. Ik ben maandag nog bij hem geweest. Zijn huis zag er netjes uit en hij was hartstikke vrolijk. Gisteren had ik hem aan de telefoon, over het cadeau voor papa. Hij klonk als zichzelf, er is niks aan de hand.'

'Dat is goed om te horen, lieverd.'

'Ik probeer elke week te gaan. Het lukt niet altijd, maar ...'

'Tegen mij doet hij vaak zo afstandelijk,' onderbreekt ze me, 'dat is niet erg, hij is tegen meer mensen afstandelijk. Het is fijn om te weten dat hij regelmatig contact heeft met mensen bij wie hij zich op zijn gemak voelt, zoals jij en papa.'

'Kom op, mam, maak je niet zo'n zorgen. Fabian is dertig, hij is volwassen. Zondag is iedereen in feeststemming. Hij vindt het vast hartstikke gezellig.'

Mijn moeder pakt haar mok en neemt er een slok uit. ‘Je hebt gelijk, lieverd. Het komt wel goed met Fabian. Weet je al wat je zondag aantrekt?’

5.

‘Zou je dat nu wel doen?’ Haar ogen zijn gericht op de stroopwafel
Zin mijn hand. Het is mijn tweede.

‘Mam, ik heb nog niets gesnoept vandaag,’ snauw ik.

‘Ik zie gewoon dat je zwaarder wordt nu je op jezelf woont, Fee.’

Altijd als ik hier ben, begint het gezellig, maar uiteindelijk verpest mijn moeder het door iets lulligs te zeggen over mijn gewicht. Ik weet heus wel dat ik iets te zwaar ben, maar het valt bij mij echt nog mee. In mijn studiejaar zitten mensen die veel dikker zijn dan ik.

Demonstratief neem ik een hap. ‘Weet je wat we kunnen doen?’ zeg ik met volle mond. ‘Een diashow met jeugdfoto’s van papa!’

Mijn moeder kijkt verrast en een beetje geschrokken op. ‘Dat is een leuk idee, Fee. Maar het kan niet.’

‘Hoezo?’

‘Je weet toch dat we, toen we van Apeldoorn hiernaartoe verhuisden, een paar dozen zijn kwijtgeraakt, waaronder die met alle foto’s. Daarom hebben we ook bijna geen babyfoto’s meer van jou en je broer.’

‘Ja, dat weet ik, dat vertel je altijd als ik iets over vroeger vraag. Maar er is toch nog wel iemand die oude foto’s van papa heeft. Mevrouw Vriens misschien?’

‘Fee,’ zegt ze een beetje ongeduldig, ‘papa’s verjaardag is zondag al. We hebben al zo veel voorbereidingen getroffen, daar hoeven we op het laatste moment toch niets ingewikkelds meer aan toe te voegen?’ Haar voorhoofd is gefronst. Ik besluit er niet over door te gaan, maar bedenk me opeens.

‘En Bas? Kan Bas foto’s hebben van mijn vader van vroeger?’

Mijn moeders hoofd schiet omhoog. ‘Wie zeg je?’ Er klinkt lichte paniek in haar stem.

Ik schrik van haar reactie. ‘Bas,’ zeg ik voorzichtig.

Mijn moeder zoekt naar woorden. Ze lijkt in de war. Onrustig beweegt ze op haar stoel.

‘Van de kaart,’ zeg ik en wijs aarzelend naar de post op tafel.

Ze duwt haar stoel ruw naar achteren en grist de kaart van de sta-

pel. Ik zie hoe haar ogen over het karton heen en weer schieten. Dan bekijkt ze de voorkant en opnieuw de achterkant. ‘Michel!’ Ze draait zich om en haast zich naar buiten door de achterdeur. ‘Michel!’ hoor ik haar door het glas roepen.

Mijn vader kijkt op, ze duwt de kaart onder zijn neus. Ze zegt iets tegen hem, ik kan niet horen wat. Zijn glimlach verstart. Hij kijkt naar de kaart, daarna naar zijn vrouw, daarna naar het raam, naar mij. Ik zie hoe hij zich omdraait, een paar stappen de tuin in zet. Mijn moeder staat er verloren bij. Opeens zie ik dat haar schouders schokken, ze huilt. Mijn vader slaat een arm om haar heen en drukt haar tegen zich aan. Hij kijkt bezorgd.

Opeens heb ik het koud. Ondanks de warme serre krijg ik kippenvel. Ik wil iets doen, maar zit als verlamd op mijn stoel. Mama huilt zelden en ik kan me niet herinneren dat papa ooit zo serieus heeft gekeken. Er is iets mis en het heeft te maken met Bas.

Mijn moeder lijkt zich te herpakken. Ze bespreekt iets met mijn vader waarbij ze met haar hoofd af en toe naar het huis knikt. Dan maakt ze zich los van hem en loopt in mijn richting. Ik hoor de achterdeur open- en dichtgaan.

Ze ziet er tien jaar ouder uit dan de vrouw die zojuist tegenover me zat. ‘Fee, misschien is ‘t het beste als je naar je eigen huis gaat nu. De kaart ... Bas ... Papa en ik willen even alleen zijn.’ Ze blijft staan, wachtend.

‘Maar mam ... En de voorbereidingen dan?’

‘Lieverd, de voorbereidingen zijn nu even niet meer het belangrijkste.’ Ze wil nog meer zeggen, ik zie het, maar ze slikt het in.

‘Wat? Mam, wat is er?’ Ik schreeuw het haast uit. Zo ben ik niet, maar ik herken mijn moeder niet. Ik werp een blik naar buiten en zie mijn vader ijsberen door de tuin. ‘Mam, wat is er aan de hand?’

‘Ik kan het niet vertellen, lieverd. Niet nu. Nog niet. Het is het beste als je gaat.’

Ik sta op, verdoofd, verbaasd. Nog nooit heeft mijn moeder me gevraagd het huis te verlaten. Ik schuifel naar de gang, hopen dat ze me zal terugroepen, maar dat gebeurt niet. Als ik nog een keer achteromkijk, zie ik hoe ze als een zombie voor zich uit staart. Zacht trek ik de voordeur achter me dicht.

Ik open mijn rode Polo en wil net instappen, wanneer mijn vader

langs de zijkant van het huis verschijnt. Onzeker loop ik naar hem toe.
'Pap, wat is er aan de hand?' Mijn stem is onvast.

'Feetje, kom eens hier.' Ik voel zijn lange armen om me heen.

Nu komen ook bij mij de tranen. Mijn snikken worden gesmoord in zijn trui. 'Wat is er aan de hand, papa?'

'Het spijt me, prinses. Maar het is beter als je ons even alleen laat.'

Ik kijk hem aan, kan bijna niet geloven dat hij hetzelfde zegt als mijn moeder. 'Maar, pap?'

Terwijl hij zijn hoofd schudt, laat hij me los en dirigeert me naar mijn auto.

